

ning, det ønskede det ærede Medlem og hans Meningsfæller aldeles ikke. Da denne Samling begyndte, var det første, den socialdemokratiske Gruppe gjorde, paa Samlingens første Dag enstemmig at vedtage at bemyndige sin Bestyrelse til at forhandle med de andre Grupper om Nedsættelsen af et lignende Udvalg som det, der i Fjor havde Albertiforhørene til Undersøgelse, eller om andre Veje til at faa Rigsretsspørgsmaalet til Behandling. Vor fungerende Forretningsfører, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), henvendte sig straks samme Dag til Højres daværende Formand, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), som erklærede sig enig med ham. Derefter henvendte det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds sig til den nuværende Konseilspræsident, det ærede Medlem fra Ringsted, som meddelte, at det radikale Venstre allerede havde gjort Skridt til at indbringe Forslag i samme Retning, og da vi saa dette Forslag, erklærede vi, at dertil kunde vi slutte os. Altsaa, fra Samlingens første Dag have vi været til Sinds at fremme denne Sag og fremme den med størst mulig Hurtighed. Men hele det ærede Medlem fra Løvels hule Tale har da ogsaa kun et eneste Formaal, nemlig at faa holdt en Tale, som nu kunde refereres omkring i det ærede Partis Blade, og som kunde bortlede Opmærksomheden fra Sagens Kærne ved alle mulige fuldkommen ligegyldige Smaatterier. Det var Meningen. Jeg ønsker derimod at tage en Realitetsdebat op med det ærede Medlem og hans Parti. Lad os vende os fra disse Formalismer, lad os vende os fra disse ligegyldige Smaating til Sagens Kærne.

Have det ærede Medlem og hans Parti Mod og Dristighed til nu at modsætte sig Rigsretstiltale mod de Herrer J. C. Christensen og Sigurd Berg? Have de nu det samme Mod, som de havde for 2 Aar siden, til at modsætte sig enhver Undersøgelse af Albertis Forhold. Det er Sagens Realitet; det er det, som skal afgøres i denne Tid, og som vi ønske afgjort hurtigst muligt. At Alberti har gjort sig skyldig i en Række af grove Embedsmisbrug, vil vel ikke nu blive bestridt af nogen; heller ikke længere af det ærede Medlem fra Løvel, som gjorde det for 2 Aar siden. At Alberti har overtraadt Straffelovens §§ 117, 141 og 143, maa vel nu anses for ubestrideligt, § 117 drejer sig om at modtage Gaver eller andre Fordele for sin Embedsgerning, § 141 drejer sig om Misbrug til egen Fordel af Embedsmyndighed, § 143 drejer

sig om grov Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsforhold. At Sigurd Berg, den daværende Indenrigsminister, neppe vil kunne undgaa, hvis han drages til Ansvar, at blive straffet efter Loven, tror jeg heller ikke, ret mange nære Tvivl om. Jeg forstaar derfor meget vel, at det ærede Medlem fra Løvel og hans Parti ville sikre deres Meningsfæller mod et saadant Strafansvar. Jeg forstaar meget vel, at det ærede Medlems Parti og dets Ledere have sluttet en Ring til indbyrdes Assurance, omfattende alle dem, som ere mere eller mindre kompromitterede i Alberti-Affæren, en gensidig Forsikring, som gaar ud paa, at ingen af dem maa drages til Ansvar. Derfor forstaar jeg ogsaa, at det ærede Medlem fra Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) forleden Dag var saa ivrig efter at forlange retslig Undersøgelse overfor Privatbanken, men tog Ole Hansen paa det varmeste i Forsvar og ikke paa nogen Maade vilde have hans Affærer retslig undersøgte.

I Efteraaret 1905 krævede det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) Iværksættelsen af en grundig og omfattende Sparekasserevision og nævnte særlig en Revision af Den sjællandske Bondestands Sparekasse. I Sommeren 1906 modtog Indenrigsminister Berg gennem Departementschef Krieger Meddelelse om, at der forelaa et Regnskab fra Bondestandens Sparekasse, hvor et Laan i Nationalbanken paa 3 Mill. Kr. var skjult. Indenrigsministeren var Sparekassesevensnets øverste tilsynshavende og havde en embedsmæssig Pligt til at sørge for, at alt foregik efter Loven. Dette Regnskab, som Indenrigsministeren fik Kendskab til, var i Strid med Sparekasseloven af 28. Maj 1880, § 4, der bestemmer, at Sparekassernes Regnskaber skulle udfærdiges efter et bestemt Skema, et Skema, som foreligger i Indenrigsministeriets Skrivelse af 31. Januar 1881, der nærmere fører Lovens Bestemmelser ud i Livet, og som udtrykkelig fastslaar, at et saadant Laan skal opføres. Den daværende Indenrigsminister fik at vide, at Regnskabet ikke var, som det skal være efter Loven og efter det Skema, som supplerer Loven og er forudsat og krævet i Loven. Derfor staar det for mig som utvivlsomt, at Indenrigsminister Berg har gjort sig skyldig i en Handling, som rammes af Straffelovens § 143, som drejer sig om grov Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsforhold, *i det mindste* har gjort sig skyldig i en saadan strafværdig Handling. Naar dette foreligger, maa vi fra vor Side forlange, at den Mand drages